

Løgstør Bank kom ind i Forhandlingen i sin Egenskab af største Kreditor i Nibe Bank. Efter at Direktør Bloch, Landmandsbankens Udsending, kort før har undersøgt Løgstør Bank, erklærer Hr. Bloch, at dens Forhold er „ikke nær saa gunstige som forventet“.

Den 27. Februar afslutter Landmandsbanken gennem de Herrer Schack Eyber og Bloch Overenskomst med Løgstør-banken, hvorefter „dennes Tilgodehavende i Nibe Bank garanteres af Landmandsbanken paa vedkommendes (o: Bankkomiteens) Vegne. Løgstør Bank skal fortsætte sin Virksomhed „under Garanti af Landmandsbanken overfor Sparerne og Foliohaverne.“ Endelig faar Løgstør Bank af sit Tilgodehavende i Nibe straks udbetalt det Beløb, den har Brug for til at dække sine Bankkreditorer.

Den 27. Maj vedtager Bankkomiteen at garantere Løgstørs Fordring dog kun i det Omfang, der er nødvendigt, for at gøre den solvent; Landmandsbanken vil med nogen Føje gøre gældende, at dette strider mod Overenskomsten af 27. Februar, og mener — ligesom Direktør Bloch, dens Udsending —, at Løgstør Bank er fuldt ud garanteret i Lighed med Nibe og Fredericia, fordi Overenskomsten af 27. Februar er approberet af Vilhelm Lassen. Men nu mangler baade Statsgældsdirektørens og Vilhelm Lassens Kompetence til at binde Bankkomiteen, og ud over hvad den endelig har vedtaget, kan man i alt Fald ikke gaa.

Tvivlen her rejser sig paa et andet Punkt:

I Nibe Bank ere alle Sparere og Indskydere, men f. Eks. ikke Bankkreditorerne, garanterede; i Løgstør Bank ogsaa disse sidste, for saa vidt fuld Dækning for $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. strækker til at gøre Løgstør Bank solvent.

Stillingen overfor Løgstør Bank vil i øvrigt afhænge af Stillingen til Nibe Bank, skal man garantere den ene, følger den anden med; men jeg ser stadig ikke de Statsinteresser, der kræve Garantien.

Bankkomiteen erklærer i sit Svar ad Spørgsmaal 17, at der ingen Tab bliver for Statskassen paa Løgstør Bank, idet Banken skal tilbagebetale det udbetalte Beløb.

Dette Svar forstaar jeg ikke; thi efter Overenskomsten af 27. Februar skal Løgstør Bank ganske vist tilbagebetale 200,000 Kr. til Bankkomiteen, men først naar den har indtjent sin Aktiekapital — hvad der jo dog gør det til en Fremtidsmulighed —, og dernæst i Rater, der ville strække Tilbagebetalingen over ca. 20 Aar, naar den først en Gang begynder.

Hermed har Mindretallet angivet det Indtryk, det har faaet ved de Udvalget stillede og ad anden Vej indhentede Oplysninger, som efter dets Skøn ikke burde være Rigsdagen fremmed.

Mindretallets Hovedindtryk af Komiteens Virksomhed er den, at man har anvendt rigelig Tid paa at fordele Skaden, og at i de Tilfælde, hvor Stats- og Bankinteresser ikke vare samtløbende, de første ikke bar Sejren hjem. Garantien har da medført Konsekvenser af et Omfang, som Statsmagtens Repræsentanter i og udenfor Komiteen burde have forhindret, og som ganske har ligget udenfor Lovgivningsmagtens Forudsætninger.

Det er dette Hovedindtryk — og den Opfattelse, at det maatte have været klart for Bankerne, saavel som for de skiftende Ministre, at de foretagne Dispositioner krævede Rigsdagens Sanktion, — der gør at dette Mindretal slutter sig til tvende andre Mindretal i at fraraade Lovforslagets Oversendelse til Landstinget.

Et *Flertal* (Borgbjerg, J. C. Christensen, Effersøe, Carl Hansen (Præstø A. 5. V.), Ingvar Jensen, N. P. Jensen, Mortensen, Anders Nielsen (Hjørring Amts 2den Valgkreds), Pinstrup og Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgkreds) stiller følgende